

Forslag til folketingsbeslutning om en reform af ejendomsbeskatningen.

Fremsat den 18. februar 1966 af *Poul Dam, Aksel Larsen og Sigsgaard*.

Folketinget nedsætter et udvalg på 17 medlemmer til at overveje en reform af ejendomsbeskatningen efter følgende retningslinjer:

1. Alle ejendomsskatter afløses af en grundskyld, der pålignes efter samme satser overalt i landet.

2. Satserne skal forhøjes gradvis efter en forud lagt plan, indtil de svarer til fuld inddragning af grundværdien til det offentlige.

3. Indtil ejerskifte kan der ikke af nogen ejendom opkræves mere i grundskyld end det største beløb, der er opkrævet i ejendomsskatter i alt i noget af skatteårene 1964-65—1966-67.

4. Forhøjelser af ejendomsskatterne ud

over beløbet i 1966-67 må ikke overvæltes på lejerne.

5. Provenuet af grundskylden skal tilfalde kommunerne. For de kommuners vedkommende, der indgår i amtskommunerne, fordeles provenuet mellem sognekommuner og amtskommuner efter regler, der sikrer, at påligningen af personlig indkomstskat i den enkelte sognekommune holdes inden for rimelige grænser.

Om fornødent kan udvalget inddrage dels udgiftsfordelingen mellem stat, amter og kommuner, dels spørgsmålet om indførelse af direkte indkomstskat til amterne i sine overvejelser.

Bemærkninger til forslaget.

Det foreliggende forslag tilsigter en snarlig optagelse af de forberedende overvejelser, der må gå orud for fastlæggelsen af ejendomsbeskatningen for skatteåret 1967-68 og de følgende år.

De i slutningen af januar vedtagne love vedrører i første række skatteåret 1966-67, og på flere punkter er det ubestrideligt nødvendigt, at de revideres inden skatteåret 1967-68. Det vil være hensigtsmæssigt, om denne revision kan blive en virkelig reform af ejendomsbeskatningen, og for at opnå dette forekommer det forslagsstillerne vigtigt, at forhandlinger optages allerede nu i folketetinget eller — som foreslået — et af dette nedsat udvalg, som forventeligt kunne arbejde sammen med finansministeriets embedsmænd og med evt. nedsatte sagkyndige udvalg.

Den af forslagsstillerne skitserede reform vil medføre en væsentlig forenkling af ejendomsbeskat-

ningen samt en tiltrængt ligestilling af ejendomme i forskellige områder, idet der efter skitsen kun skulle opkræves et skattebeløb for hver ejendom, og dette skulle pålignes efter samme satser overalt. Af hensyn til de nuværende ejeres uforstyrrede besiddelse er det dog forudsat, at der indtil ejerskifte ikke opkræves større beløb end maksimum af ejendomsskatterne i de seneste tre skatteår, før nyordningen kan træde i kraft.

Uanset med hvilken sats grundskylden opkræves, vil provenuet af ejendomsskatterne derfor ikke blive forhøjet omgående, men først efterhånden som jorden skifter ejer. Man har forestillet sig, at grundskylden i 1967-68 skulle pålignes som f. eks. 35 promille af grundværdierne ved den 13. alm. vurdering, idet denne sats skønsmæssigt vil medføre en påligning, der ikke for nogen ejendom ligger under opkrævningen i noget af årene 1964-65—1966-67. Sat-

sen kunne så forhøjes f. eks. 5 promille pr. år i perioden indtil næste almindelige vurdering. Det må i øvrigt påregnes, at virkningerne af en sådan grundskyld gør det nødvendigt at overveje formerne for fremtidige vurderinger.

Da det ikke er tanken at forøge opkrævningen af grundskyld for nogen ejendom, så længe den er i den nuværende ejers besiddelse — hvorved denne under forudsætning af en fortsat forringelse af pengeværdien reelt vil få en fortsat skattelettelse, der dog delvis modvirkes af, at den imødesete aftrapning af ejendomsskylden automatisk ophører ved den skitserede nyordning — bortfalder behovet for særordninger for landbruget. De nuværende landbrugere bevarer faktisk de nuværende begunstigelser på ejendomsskatteområdet, og deres efterfølgere vil til gengæld for en forøget skattebyrde — såfremt den pålignede grundskyld overstiger den hidtil opkrævede — på grund af de lavere ejendomspriser få en mindre rentebyrde.

Det er foreslået at bremse den eksisterende mulighed for at overvælde ejendomsskatterne for udlejningsejendomme på lejerne, men da det også for

disse ejendomes vedkommende gælder, at skatteopkrævningen ikke kan forøges før ejerskifte, vanskeliggøres udlejningsejendommenes drift ikke. Ordningens virkning vil derimod kunne ses på ejendomspriserne.

Ejendomsskatternes provenu må fortsat tilfalde kommunerne, men det må nøjere drøftes, hvordan det skal fordeles mellem f. eks. sognekommunerne og amtskommunerne, og man er opmærksom på, at skitsen i en overgangsperiode begrænser de helt selvstændige kommuners adgang til at skaffe sig indtægter gennem grundbeskatningen. Ved ordningens udformning må det være afgørende, at det sikres, at påligningen af indkomstskat i de enkelte kommuner ikke afviger for meget fra landets gennemsnit. I denne sammenhæng bliver det utvivlsomt nødvendigt at overveje udgiftsfordelingen mellem staten og de forskellige kommunetyper, spørgsmålet om at skaffe amtskommunerne supplerende indtægter samt evt. spørgsmålet om en mere varig ydelse af statstilskud til de kommuner, der uden dette måtte opkræve urimeligt høje personskatter.